

Ganske vist behøver Spørgsmaalene om de kongevalgte Opløselighed ikke at afgøres her. Men da man ved, at dette Spørgsmaal vil komme for i næste Række, er det saa naturligt, at man i Tide vil sikre sig at være nogenlunde i Forstaaelse om, hvorledes Situationen vil udvikle sig.

Jeg synes for øvrigt, det er endnu værre den Maade, hvorpaa Landstingets frikonservative tiltaler Konseilspræsidenten, naar de sige: Vi forlange ikke Svaret straks, thi det er jo det samme som at sige, at han ved rimeligvis ikke Besked om det endnu, men lad ham saa puste paa det, lad ham gaa hjem, snakke og forhøre sig. Jeg synes, at det er det haanligste, man kunde byde en Mand i en stor og vigtig Sag. Man forudsætter jo derved, at Konseilspræsidenten ikke har gennemtænkt Sagen saa dybt og nøje, at han straks kan give et Svar. Kan han nu gaa hjem og tænke over den Instruks, han har faaet fra de frikonservative, og saa senere komme og sige sin Mening. Det er, ligesom man i gamle Dage sagde til Oversiddere i Skolen: Naar du har lært din Lektie, kan du komme og blive hørt. Saaledes staar i Virkeligheden Konseilspræsidenten i dette Øjeblik. Hvorledes han vil benytte sig af denne Lejlighed, maa selvfølgelig blive hans egen Sag. Men hvilket Resultat der kommer ud af hans Optræden baade i denne Sag og for øvrigt ogsaa i andre Forhold, det er i Virkeligheden vor Sag, det er Danmarks Sag. Og det ville Vælgerne komme og kræve Svar paa og Besked om af alle os Rigsdagsmænd. De kunne selvfølgelig ikke tage det fulde Ansvar for Sagens Ledelse paa dens første Trin. Men de ville komme til at tage Ansvar for deres Stilling, saaledes som den reelt foreligger og som vi have med den at gøre. Vi vilde ogsaa være blevne krævede til Regnskab, om vi vare dragne hjem efter at have faaet den Besked, at vi nu kunne pakke sammen, uden at vi havde rørt ved Sagen, efter at have set Landstingets udæskende Holdning. Det er en Stilling, som jeg antager, at alle ville indrømme, ikke er værdig for et demokratisk Parti. Derfor er jeg glad for, at Sagen er kommen paa Omtale her, og for, at vi have faaet Lejlighed til at begrunde vor Stilling overfor Sagen, og ogsaa for, at Ministeren har faaet denne Lejlighed, selvom han har benyttet den saa svagt, som han har gjort.

Efter de Erfaringer, vi nu have gjort, er det mig umuligt at kunne tiltræde den Dagsorden, der siger, at vi have Tillid til

Ministeriet. Jeg har ikke Spor af Tillid til Ministeriet, og derfor vil det være mig umuligt at stemme for denne Dagsorden. Derimod har jeg en Mening om denne Sag, og det er den, som Konseilspræsidenten ogsaa har haft, den nemlig, at enten skal man forandre Grundloven eller opfylde den, og naar det nu er endt med, at vi ikke kunne forandre den, saa maa vi opfylde den. Det skulde ikke behøves for Konseilspræsidenten at faa dette Vink, for den 21. Februar havde Landstinget 1ste Behandling af Grundlovsændringen, og nu have vi den 3. April, og paa denne Tid af Aaret kan man ellers udrette grumme meget paa 8 Dage, saa der kunde ganske sikkert have været gjort ikke saa lidt. Jeg formoder, der ingenting er gjort; den ærede Konseilspræsident vil rimeligvis ikke ud med det. Hvis han har gjort noget, og det er noget godt, synes jeg, han skulde sige det. Maaske er han i fuldt Arbejde og har nogle Udsigter, men saa vilde det jo rigtignok være en Betyrrelse for os, om han lod os det vide. Det vilde være en Styrkelse for ham selv og for al sund parlamentarisk Politik, om Parlamentet aabenlyst fik at vide, hvorledes den Sag føres paa det nuværende Trin.

Derfor har jeg og mine nærmeste Meningsfæller let ved at tage Stilling til de to Dagsordener, nemlig at stemme for den af Forespørggerne stillede. Thi der er jo intet andet at gøre. Og den forhindrer jo heller ikke Konseilspræsidenten i at gøre alt, hvad han kan, ud af Grundlovsændringen, idet den nemlig er stillet under Forudsætning af, at den ikke lykkes. Jeg har ikke noget imod, om man gav ham en Opfordring i en beskeden Form — ikke som Regeringspartiet ved at tale om Tillid — om at tage et Tag endnu for Grundlovsændringen, for det var jo i og for sig den nemmeste og hurtigste Løsning. Men hvis der ikke kan være Tale om det, saa maa vi sige vor Mening, og det er, at saa maa Regeringen ubetinget og hurtigt tage fat paa at forelægge Forslag til en virkelig Gennemførelse af Grundloven paa dette Punkt.

Jeg maa for Resten sige om den Ting, at nu gaar man jo ud fra, at før den 21. Februar kunde man slet ikke røre ved det Spørgsmaal. Det er jeg ikke ganske enig i. Jeg kunde godt tænke mig, at Regeringen havde taget denne vanskelige Sag alternativt, saaledes at samtidig med, at vi forhandlede om Grundlovsændringen, lod Regeringen for en Sikkerheds Skyld løbe et Forslag om Grundlovens Opfyldelse. Det er muligt, at Konseilspræsidenten vilde